

UZASADNIENIE

Postępowanie o wydanie wyroku łącznego w stosunku do P. S. zostało wszczęte na jego wniosek.

P. S. został skazany następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 07 października 2014 roku w sprawie sygn. akt X K 540/14,

za czyn popełniony w dniu 29 czerwca 2014 roku z art. 178a § 1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na świadczeniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

postanowieniem z dnia 22 lipca 2015 r. kara ograniczenia wolności została zamieniona na zastępczą karę 90 (dziewięćdziesięciu) dni pozbawienia wolności,

kara została wykonana częściowo w okresie od dnia 27 sierpnia 2015 r. do dnia 11 września 2015 r.

zastępcza kara pozbawienia wolności jest aktualnie wykonywana od dnia 07 lutego 2018 r.

2. Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa z dnia 17 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt III K 700/14,

za czyn popełniony w dniu 05 lipca 2014 roku z art. 278 § 1 i 4 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 3 (trzech) lat;

postanowieniem z dnia 17 czerwca 2015 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

kara pozbawienia wolności została wykonana w całości;

3. Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa z dnia 01 września 2015 roku w sprawie o sygn. akt III K 750/14,

za czyn popełniony w dniu 03 czerwca 2013 roku z art. 279 § 1 k.k. na karę 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na świadczeniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie, przy czym zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 03 czerwca 2015 roku oraz w dniu 04 czerwca 2015 roku;

postanowieniem z dnia 20 września 2016 r. kara ograniczenia wolności została zamieniona na zastępczą karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

zastępcza kara pozbawienia wolności nie została jeszcze wykonana;

4. Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa z dnia 12 października 2015 roku w sprawie o sygn. akt III K 823/14,

za czyn popełniony w dniu 16 października 2013 roku z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 3 (trzech) lat i na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywy w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda, przy czym zaliczono mu rzeczywisty okres pozbawienia wolności w dniu 17 października 2013 roku, w dniu 18 października 2013 r. oraz od dnia 18 lipca 2015 r. do dnia 15 sierpnia 2015 r.,

postanowieniem z dnia 06 grudnia 2016 r. zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności okres od dnia 11 września 2015 r. godz. 14:15 do dnia 12 października 2015 r. godz. 16:30;

postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2017 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

kara pozbawienia wolności nie została jeszcze wykonana.

Powyższe dla uproszczenia obrazuje tabelka (tab. 1):

SYGN. AKT	DATA WYROKU	DATA CZYNU	KWALIFIKACJA KARA ART.		WYKONANIE KARY
<i>X K 540/14</i>	07.10.2014 r.	29.06.2014 r.	art. 178a § 1 k.k.	6 msc. ogr. woln. po 30 godz. mies.	<i>AKTUALNIE zastępcza kara pozb. woln. jest wyk. od dnia 07.02.2018 r.</i> ORAZ kara została wyk. częściowo w okresie 27.08.2015 r. – 11.09.2015 r.
<i>III K 700/14</i>	17.12.2014 r.	05.07.2014 r.	art. 278 § 1 i 4 k.k.	6 msc. pozb. woln. (zarządzono wyk. kary uprzednio zawieszanej)	<i>kara pozb. woln. została wyk. w całości</i>
<i>III K 750/14</i>	01.09.2015 r.	03.06.2013 r.	art. 279 § 1 k.k.	12 msc. ogr. woln. po 30 godz. mies.	<i>zastępcza kara pozb. woln. nie została jeszcze wyk.</i> zaliczono zatrzymanie w dniu 03 czerwca 2015 roku oraz w dniu 04 czerwca 2015 roku

III K 823/14	12.10.2015 r.	16.10.2013 r.	art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k.	5 msc. pozb. woln. (zarządzono wyk. kary uprzednio zawieszony) (art. 33 § 2 k.k.) kara grzywy 60 stawek po 10 złotych	kara pozb. woln. nie została jeszcze wyk. zaliczono: 17 października 2013 roku, w dniu 18 października 2013 r., od dnia 15 sierpnia 2015 r. oraz okres od 11 września 2015 r. godz. 14:15 do dnia 12 października 2015 r. godz. 16:30
---------------------	---------------	---------------	---	--	--

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy podnieść, że stosownie do treści art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r. poz. 396) przepisów Rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. regulujących zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r., nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed dniem 01 lipca 2015 r., chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu 01 lipca 2015 r.

Zatem w niniejszej sprawie mogły znaleźć zastosowanie przepisy regulujące zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych w brzmieniu obowiązującym po dniu 01 lipca 2015 r. (zwane dalej dla skrócenia wypowiedzi „przepisami nowymi”), bowiem ostatni z wyroków skazujących P. S. uprawomocnił się po dniu 01 lipca 2015 r. Mogły również zostać zastosowane przepisy dotyczące zasad orzekania wyroków łącznych obowiązujące przed tą nowelizacją (zwane dalej dla skrócenia wypowiedzi „przepisami starymi”), o ile okazałyby się względniejsze dla skazanego (art. 4 § 1 k.k.).

Przede wszystkim wskazać należy, iż według „starych” zasad łączenia wyroków w sytuacji J. S. możliwe było stworzenie jednej chronologicznej grupy skazań, (w skład której wchodziłaby również kara już w całości wykonana), obejmującej wszystkie 4 wyroki.

Natomiast na zasadach „nowych” utworzyć należałoby grupę kar jeszcze nie wykonanych, a podlegających wykonaniu.

Sąd po analizie możliwości połączenia wyroków skazujących P. S. na „starych” i „nowych” zasadach stwierdził, że w przedmiotowej sprawie należało zastosować przepisy „nowe”, bowiem

połączenie na zasadach „starych” nie byłoby w tym przypadku dla skazanego względniejsze. W przypadku zasad „starych” połączeniu podlegałyby 4 wyroki, przy czym jeden z nich już w całości wykonany (a zatem też w całości byłby zaliczony na poczet kary łącznej), a w przypadku zasad „nowych” połączeniu podlegałyby 3 wyroki z wyłączeniem tego jednego, który został już wykonany.

Rozważając ewentualne połączenia na gruncie „starych” zasad łączenia skazań:

Możliwe z punktu widzenia chronologicznego było utworzenie zbiegu wszystkich skazań przedstawionych w tabeli nr 1. **Wymiar kary łącznej mógł oscylować w granicach od minimalnie 6 miesięcy pozbawienia wolności (absorpcja) do maksymalnie 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (kumulacja).**

Przechodząc do przypomnienia okoliczności, na podstawie których Sąd ustaliłby wymiar kary łącznej na „starych” zasadach i rozważając je w sytuacji skazanego P. S. :

Co do wymiaru kary łącznej - zgodnie z brzmieniem art. 86 § 1 k.k. karę łączną Sąd orzeka w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Podstawą wymiaru kary są kary wymierzone za poszczególne zbiegające się przestępstwa. Tak więc wymierzając karę łączną Sąd może zastosować zasadę kumulacji, absorpcji lub system pośredni.

Wyraźnego podkreślenia wymaga okoliczność, iż wydając wyrok łączny Sąd nie bierze pod uwagę ponownie okoliczności przyjętych jako przesłanki wymiaru kary w sprawach poprzednio prawomocnie osądzonych. Celowość instytucji kary łącznej uzasadnia bowiem uwzględnienie okoliczności zaistniałych po wymierzeniu poszczególnych kar, w tym również zachowania skazanego w trakcie ich wykonywania. W szczególności zaś „Orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar, czy też poprzez zastosowanie zasady absorpcji. Wymiar kary łącznej zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popelnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji” (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., II AKA 154/01, Prok.i Pr.-wkl. 2002/4/26, KZS 2002/5/62, por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dn. 20.05.2008r. o sygn. II AKA 129/08, LEX nr 466456).

Sąd, kształtując wymiar kary łącznej musi zatem wziąć pod uwagę związki przedmiotowe i podmiotowe popełnionych przez J. S. poszczególnych przestępstw. Sąd miał tu na uwadze, iż zgodnie z ukształtowanym w tym zakresie orzecznictwem „Związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr naruszonych poszczególnymi z nich oraz zwartości czasowej i miejscowej ich popełnienia. Związek podmiotowy rozumie się jako podobieństwo rodzaju winy i zamiarów” (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 marca 2007 r., II AKA 44/07, KZS 2007/4/27). Zaś „W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, a to bliskość czasowa ich popełnienia (największa - gdy czyny przestępcze popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywby bądź pobudki stymulujące sprawę, rodzaj i formę winy itd.” (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 stycznia 2005 r., II AKA 274/04, KZS 2005/1/14, Prok.i Pr.-wkl. 2005/9/13). Wymiar kary łącznej w oparciu o absorpcję może mieć miejsce w wypadkach, gdy nie jest zarysowana zbyt wyraźnie granica pomiędzy realnym a pomijalnym zbiegiem przestępstw, gdy jedno z dwóch pozostających w zbiegu przestępstw dominuje w ocenie całości zdarzenia.

Czyny P. S. popełnione zostały przez niego w odstępie kilku dni, kilku miesięcy oraz w odstępie około roku, co w ocenie Sądu skutkować winno zastosowaniem w przeważającej mierze zasady kumulacji - wobec braku zwartości czasowej i miejscowej (jak wynika z ich opisów) czynów. Zdaniem Sądu brak jest też podstaw do przyjęcia, iż któryś z tych

czynów dominuje w ocenie całości zdarzeń w tej grupie. Sąd miał też na uwadze, iż zachodzi podobieństwo ogólnie pojętego naruszonego dobra, trzy przestępstwa skierowane były przeciwko mieniu a jedno przeciwko bezpieczeństwu komunikacji. W ocenie Sądu w takiej sytuacji redukcja kar poprzez zastosowanie zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej stanowiłaby w rzeczywistości nadużycie instytucji kary łącznej, „która ma służyć bynajmniej nie ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów jakich się dopuścił, by nie została wypaczona przez prostą arytmetykę kar” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 grudnia 2006 roku, II Aka 208/06, KZS 2007/1/40, Prok.i Pr.-wkł. 2007/7-8/35).

Dodatkowo, ustalając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności Sąd miał także na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara, również ta orzeczona w wyroku łącznym, powinna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą. Także z tych względów Sąd nie oparłby rozstrzygnięcia na zasadzie pełnej absorpcji, jak chciał tego obrońca. Oparcie się bowiem w realiach przedmiotowych skazań na tej zasadzie kłóciłoby się, w ocenie Sądu, z celami prewencji indywidualnej i ogólnej i w rzeczywistości stanowiłoby dla skazanego formę nieuprawnionej nagrody. W ocenie Sądu ukształtowanie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji stanowiłoby rażącą dysproporcję wobec wymiaru kar orzeczonych pierwotnie w poszczególnych wyrokach pozbawienia wolności przy ukształtowaniu kary łącznej na zasadzie pełnej kumulacji kar.

Sąd miałby też na uwadze, iż J. S. popełnił 4 przestępstwa, co do których orzeczone kary podlegałyby połączeniu, co biorąc pod uwagę wskazaną powyżej linię orzeczniczą stanowi również przesłankę przemawiającą przeciwko ukształtowaniu kar łącznych z zastosowaniem, postulowanej przez obronę, zasady pełnej absorpcji.

Na wymiar kary orzekanej wyrokiem łącznym wpływ ma także zachowanie skazanego w zakładzie karnym lub w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami (por. wyrok SN z dn. 22.01.1991, IV KR 100/90, OSP 1992/6/137). Z tych względów Sąd przeprowadził dowód z aktualnej opinii o skazanym odbywającym karę pozbawienia wolności, po to aby mieć orientację jak przebiega proces jej resocjalizacji.

Jak wynika z treści tejże opinii (k. 69) zachowanie skazanego P. S. w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności należy uznać za poprawne. Przejawia krytycyzm wobec dotychczasowych poczynań i trybu życia.

Zatem Sąd doszedł do wniosku, że prognoza na przyszłość w stosunku do skazanego J. S. jest dość korzystna, a cele wychowawcze kary wydają się być realizowane. Sąd wziąłby pod uwagę przy kształtowaniu kary łącznej fakt, iż skazany wydaje się rozumieć konsekwencje, jakie ponosi w związku z popełnieniem szeregu przestępstw. Niemniej jednak Sąd podziela wyrażone w orzecznictwie stanowisko, iż nawet dodatnia prognoza penitencjarna wobec skazanego ma jednakże jedynie drugorzędne znaczenie przy kształtowaniu wymiaru kar łącznych (por wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 listopada 2007 r., II AKa 404/07, LEX nr 578239).

Wskazać również należy, iż art. 86 § 1 k.k. nie nakazuje przy orzekaniu kary łącznej stosowania zasady pełnej absorpcji. Przepis ten określa granice w jakich kara łączna może być orzeczona i Sąd stosując zasadę asperacji orzekłby karę wobec skazanego w tych właśnie granicach. Nie ma podstaw do twierdzenia, że wyrok łączny powinien zawsze powodować poprawę sytuacji skazanego, jednakże w realiach tej sprawy to czyni. Żaden przepis postępowania karnego nie nakazuje sądowi stosowania zasady absorpcji przy wydawaniu wyroku łącznego. Wprost przeciwnie przepis art. 569 § 1 k.p.k. odsyła do przepisów dotyczących wymierzania kary łącznej, które określają, że karę łączną wymierza się w granicach od najniższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając przy karze pozbawienia wolności 15 lat (art. 86 § 1 k.k.) z wyjątkami określonymi w art. 88 k.k. (por. postanowienie SN z 8 listopada 2006 roku III KK 63/06, LEX nr 324527; wyrok SA w Gdańsku z dnia 25 października 2007 roku sygn. akt II AKa 301/07, POSAG 2008/1/158).

Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie podkreśla się, że niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (por. A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku Rw 628/75, OSNKW

1976/2/33, wyrok SA w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, II AKa 339/03, LEX nr 183336) (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dn. 16.03.2010r. o sygn. II AKa 57/10, KZS 2010/7-8/74).

Mając na uwadze powyższe Sąd ukształtowałby karę łączną posługując się zasadą częściowego pochłaniania, biorąc przy tym pod uwagę zarówno opinię o skazanym i przebiegający dość poprawnie proces jego resocjalizacji, jak również wskazane powyżej względy prewencji indywidualnej i generalnej, wielość popełnionych przez J. S. przestępstw oraz podmiotowe i przedmiotowe między poszczególnymi czynami w utworzonej zbiegu. Jednakże zastosowanie zasady pełnej absorpcji kar stanowiłoby niczym nieuzasadnioną gratyfikację kilkukrotnych negatywnych zachowań skazanego. Celem kary łącznej jest bowiem racjonalizacja wymierzonych kar, nie zaś premiowanie sytuacji osoby, która dopuściła się wielu przestępstw.

I tak w ocenie Sądu miarodajna w tej sytuacji byłaby kara łączna w wysokości 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Przechodząc zaś do analizy skazań na „nowych” zasadach: połączeniu podlegałyby jedynie wyroki jeszcze niewykonane.

W odróżnieniu od zasad „starych” tu obligatoryjnemu połączeniu podlegały trzy skazania.

Dla ułatwienia wyroki spełniające powyższe kryterium przedstawia tabelka (tab. 2):

SYGN. AKT	DATA WYROKU	DATA CZYNU	KWALIFIKACJA KARA ART.	WYKONANIE KARY	
<i>X K 540/14</i>	07.10.2014 r.	29.06.2014 r.	art. 178a § 1 k.k.	6 msc. ogr. woln. po 30 godz. mies.	<i>AKTUALNIE zastępcza kara pozb. woln. jest wyk. od dnia 07.02.2018 r.</i> ORAZ kara została wyk. częściowo w okresie 27.08.2015 r. – 11.09.2015 r.
<i>III K 750/14</i>	01.09.2015 r.	03.06.2013 r.	art. 279 § 1 k.k.	12 msc. ogr. woln. po 30 godz. mies.	<i>zastępcza kara pozb. woln. nie została jeszcze wyk.</i> zaliczono zatrzymanie w dniu 03 czerwca 2015 roku oraz w

					dniu 04 czerwca 2015 roku
III K 823/14	12.10.2015 r.	16.10.2013 r.	art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k.	5 msc. pozb. woln. (zarządzono wyk. kary uprzednio zawieszonyj) (art. 33 § 2 k.k.) kara grzywy 60 stawek po 10 złotych	kara pozb. woln. nie została jeszcze wyk. zaliczono: 17 października 2013 roku, w dniu 18 października 2013 r., od dnia 18 lipca 2015 r. do dnia 15 sierpnia 2015 r. oraz okres od 11 września 2015 r. godz. 14:15 do dnia 12 października 2015 r. godz. 16:30

Zatem wymiar kary łącznej dla tych trzech skazań mógł oscylować w granicach od minimalnie 6 miesięcy pozbawienia wolności (absorpcja) do maksymalnie 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności (kumulacja).

Sąd miał tu na uwadze, iż skodyfikowane zostały obecnie dyrektywy wymiaru kary łącznej – stosownie do treści art. 85a k.k. obowiązującego od dnia 15 lipca 2015 r.: orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zatem przedmiotem oceny Sądu powinny być w tym wypadku nie elementy związane bezpośrednio z czynem, uwzględnione już w wyroku skazującym, ale elementy związane z osobą sprawcy. Celem art. 85a k.k. nie jest jednak wyczerpująca kodyfikacja kryteriów kształtowania sądowego wymiaru kary łącznej (P. Kardas, w: Nowelizacja, s. 623–631; inaczey J. Majewski, Kodeks karny. Komentarz do zmian, s. 308–309; wyr. SA w Białymstoku z 12.4.2016 r., II AKA 25/16, Legalis), a raczej wskazanie na dyrektywy priorytetowe, o czym świadczy poprzedzenie ich sformułowaniem "przede wszystkim". Komentowany przepis zachowuje priorytetowe znaczenie obydwu dyrektyw prewencyjnych, obok nich otwarta pozostaje możliwość uwzględnienia kryteriów utrwalonych w praktyce orzeczniczej (wyr. SA w Białymstoku z 12.4.2016 r., II AKA 25/16, L.; zob. też Nb. 4–5). W ramach dyrektywy indywidualnoprewencyjnej, dla wymiaru kary łącznej w wyroku łącznym nie może być obojętne zachowanie skazanego po orzeczeniu kar podlegających łączeniu, czy jego stan zdrowia. Jednakże wystąpienie bliskości czasowej popełnianych przestępstw bez związku przedmiotowego między nimi może prowadzić do surowszej (a nie

łagodniejszej) kary łącznej i ukazywać "intensywność przestępczego działania" sprawcy (wyr. SA w Białymstoku z 28.8.2012 r., II AKA 144/12, KZS 2012, Nr 12, poz. 73). Także i podobieństwo przestępstw może świadczyć o determinacji sprawcy, o "jego konsekwencji, czy wręcz premedytacji w dążeniu do łamania porządku prawnego" (post. SN z 5.1.2011 r., II KK 172/10, OSNKW 2011, Nr 2, poz. 13). Zatem wypracowane w doktrynie i orzecznictwie kryteria oparte na powiązaniach między przestępstwami, za które orzeczono kary podlegające łączeniu, pozostają aktualne także po wprowadzeniu art. 85a KK (P. Kardas, w: Nowelizacja, s. 626, 642; P. Kozłowska-Kalisz, w: Mozgawa (red.), Kodeks karny, 2015, s. 258).

I tak w punkcie I wyroku Sąd uznał, że miarodajną i sprawiedliwą karą, ukształtowaną na nowych zasadach i dotyczącą wyroków jeszcze niewykonanych jest kara 1 roku pozbawienia wolności.

Podsumowując – ukształtowana kara łączna na zasadach „starych” wynosiłaby 1 rok i 6 miesięcy, a na zasadach „nowych” 1 rok, przy czym w przypadku kary łącznej na zasadach „starych” na jej poczet zostałyby zaliczone 6 miesięcy pozbawienia wolności, które skazany już odbył. Z tego powodu połączenie to, mimo że formalnie dopuszczalne nie zmieniałoby sytuacji sprawnej w porównaniu do kary łącznej na zasadach „nowych”, bowiem kara łączna na zasadach „starych” byłaby identyczna do tej na zasadach „nowych”. Nie ulega, zdaniem Sądu, żadnym wątpliwościom, że konfiguracja kary łącznej na zasadach „starych” nie jest więc dla skazanego korzystniejsza, zatem zastosowanie reguł „starych” nie byłoby dla niego względniejsze w rozumieniu art. 4 § 1 k.k.

W punkcie II wyroku Sąd na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył P. S. okresy pozbawienia wolności, które wynikały z akt spraw oraz z aktualnej na chwilę orzekania Informacji o pobytach i orzeczeniach, sporządzonej na podstawie Centralnej Bazy Danych Osób Pozbawionych Wolności, tj. w sprawach:

- sygn. akt ***X K 540/14***: od dnia 27 sierpnia 2015 r. do dnia 11 września 2015 r. (okres zaliczony na poczet kary) oraz od dnia 07 lutego 2018 r. do dnia 28 marca 2018 r. (dzień wydania wyroku);

- sygn. akt ***III K 750/14***: w dniu 03 czerwca 2015 roku oraz w dniu 04 czerwca 2015 roku (okresy zaliczone na poczet kary)

- sygn. akt ***III K 823/14***: w dniu 17 października 2013 roku i w dniu 18 października 2013 r. (okres zaliczony na poczet kary), od dnia 18 lipca 2015 r. (dzień aresztowania na podstawie ENA) do dnia 27 sierpnia 2015 r. (skazany został przetransportowany do Polski i wprowadzono mu do wykonania karę pozbawienia wolności w innej sprawie) oraz od dnia 11 września 2015 r. godz. 14:15 do dnia 12 października 2015 r. godz. 16:30 (okres zaliczony na poczet kary).

W punkcie III wyroku na podstawie art. 572 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie w zakresie wydania wyroku łącznego dotyczącego wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa z dnia 17 grudnia 2014 roku w sprawie o ***sygn. akt III K 700/14***, albowiem kara ta została już wykonana.

W punkcie IV wyroku Sąd orzekł, iż odrębnemu wykonaniu podlegają pozostałe kary i środki karne wymierzone wobec P. S. w zakresie nieobjętym punktem I sentencji wyroku.

O kosztach obrony z urzędu Sąd orzekł ***w punkcie V wyroku*** na podstawie § 14 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. ***w punkcie VI wyroku*** zwolnił skazanego od zapłaty kosztów sądowych, uznając, iż ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe z uwagi na stan majątkowy i brak możliwości zarobkowych (przebywanie w ZK).

SSR Agnieszka Jaźwińska